Ό,τι του φανεί του λωλοστεφανή (Γιώργος Ρακκάς, πολιτικός επιστήμονας και διδάκτορας κοινωνιολογίας)

Categories : ΑΝΕΠΙΚΑΙΡΑ

Date : 24 Μαρτίου, 2024

Για τη διαπόμπευση που εξαπέλυσε ένας όχλος, ως επί το πλείστον εφήβων, εναντίον των τρανς στην πλατεία Αριστοτέλους της Θεσσαλονίκης, φταίνε ως γνωστόν «οι παπάδες» – που ζήτημα αν τους βλέπουν μια φορά τον χρόνο. Και όχι η τραπ που τους γανώνει κάθε μέρα το μυαλό στη βία, τον ανδρικό σωβινισμό, και τους κώδικες των συμμοριών. Φταίει η «σκοταδιστική Θεσσαλονίκη» (προς θεού όμως, όχι στα στερεότυπα). Λες και δεν εμφανιζόταν όλο το προηγούμενο διάστημα βίντεο στα Μέσα Κοινωνικής Δικτύωσης όπου σχολεία μετατρέπονταν σε ρινγκ μιας ενδημικής βίας ανηλίκων, η οποία αντλεί από κάθε πρόσφορη εχθροπάθεια και εξαπολύεται «εναντίον όλων»: συμμαθητών, καθηγητών, ακόμα και απέναντι στα ντουβάρια και τον εξοπλισμό των σχολείων.

Για τον όχλο φταίνε λοιπόν όσοι υποστήριξαν πως «ο πατέρας και η μητέρα έχουν σημασία» κατά την πρόσφατη συζήτηση για τον νόμο –πλέον– περί γάμου και τεκνοθεσίας των ζευγαριών ιδίου φύλου. Όχι όσοι έσπευσαν να «ακροδεξιοποιήσουν» κάθε διαφωνία, δίνοντας έτσι την εντύπωση στον όντως σωβινισμό ότι νομιμοποιείται ως η μοναδική αντιπολίτευση έναντι της ισοπέδωσης των πάντων. Λες και, μεταξύ της πλειοψηφίας που κατήγγειλε και εξέφρασε τον αποτροπιασμό της για τη διαπόμπευση, δεν ήταν και άνθρωποι που υπερασπίζονται την ανθρωπολογική και πολιτιστική σταθερά των δύο φύλων μέσα στην οικογένεια.

Όταν, από την άλλη, ένας παρόμοιος όχλος διαπομπεύει τους δικούς του ιδεολογικούς και πολιτικούς αντιπάλους, ξυλοφορτώνοντας για παράδειγμα, όποιον πιτσιρικά φοράει την ελληνική σημαία, ή κρεμάει από την τσάντα του την Παναγία, τότε απλώς «ήταν δίκαιο που έγινε πράξη».

Και βέβαια, αποκρύπτεται συστηματικά η συμμετοχή αλλοδαπών στο συμβάν, μην τυχόν και αμαυρωθεί το παραμύθι του πολυπολιτισμού, και ο δήθεν προοδευτικός του χαρακτήρας· ενώ είναι γνωστό, ότι η ισοπέδωση κάθε νόρμας, μαζί με τη σάρωση κάθε ενιαίας πολιτισμικής σταθεράς και συμφωνίας, υπονομεύει τις ανοιχτές κοινωνίες, τις μετατρέπει σε φοβικές και αρτηριοσκληρωτικές.

Μια τεράστια εργαλειοποίηση βρίσκεται σε εξέλιξη έπειτα από την επίθεση του όχλου πιτσιρικάδων εναντίον των τρανς, το βράδυ του Σαββάτου στην πλ. Αριστοτέλους της Θεσσαλονίκης.

Το γεγονός υπόκειται σε συστηματική εκμετάλλευση γενικεύσεων που μοναδικό στόχο έχουν να αποδείξουν την ιδεολογική και πολιτική επιρροή ενός αριστεροφιλελεύθερου συμπεριληπτισμού. Εκείνου που προσπαθεί να μας πείσει πως για το συμβάν φταίει η αφ' εαυτής «βίαιη, βρώμικη και κακή» κοινωνία, που προφανώς χρειάζεται ισχυρότερες δόσεις πλύσης εγκεφάλου στην εκπαίδευση, τα ΜΜΕ, στη δημόσια συζήτηση, προκειμένου να γλυτώσει από τον αρχέγονο φασισμό της.

Το χειρότερο αυτής της υστερίας, είναι πως καταλήγει να υποτιμάει το ίδιο το γεγονός, το οποίο και καταπλακώνεται κάτω από τις υπεραπλουστεύσεις. Αντί, λοιπόν, η κοινωνία, μπροστά σε όλα τα κρούσματα της εφηβικής βίας και εχθροπάθειας, να αναστοχαστεί το πώς και γιατί οι νεώτερες γενιές αναπτύσσουν συμπεριφορές και μια κουλτούρα τύπου «Fight Club», προβαίνει σε έναν τελετουργικό εξορκισμό και προχωράει παρακάτω.

Έτσι, όμως, ο πυρήνας του ζητήματος παραμένει άθικτος: ότι οι νέες γενιές συμπεριφέρονται ολοένα και περισσότερο «σαν κανίβαλοι» **εξαιτίας ενός εκρηκτικού συνδυασμού του παιδοκεντρισμού, που τους ανάγει σε «μικρούς αυτοκράτορες», της αποκαθήλωσης κάθε αυθεντίας, της κατάρρευσης οποιουδήποτε συμπαγούς πλαισίου αρχών, αξιών, μιας μίζερης συλλογικής και ατομικής προοπτικής, και της ολοκληρωτικής απορρύθμισης των ρόλων στις σχέσεις των δύο φύλων, την οικογένεια, ή την ίδια την κοινωνία.**

Ποιος όμως θα τα συζητήσει όλα αυτά όταν ο τόνος που δίνεται από τις αντιδράσεις της συμπεριληπτικής ιεράς εξέτασης, είναι ότι πρέπει να αντιτάξουμε «υστερία κόντρα στην υστερία»; Έχουμε αναπτύξει μια εξαρτημένη σχέση με το απεχθές και το αποκρουστικό, καθώς το χρειαζόμαστε ώστε να επιδείξουμε μια ηθική υπεροχή που χωρίς εκείνο δεν μπορεί να σταθεί.

Επιδιδόμαστε στους τελετουργικούς εξορκισμούς, μέσω μιας τριήμερης παλίρροιας κραυγών και οδυρμών στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, ακολουθεί μια προσωρινή άμπωτη, μέχρι το επόμενο υστερικό ξέσπασμα. Η συμπεριληπτική υστερία δίνει όμως και ευρύτερα τον τόνο, ενίοτε την ακολουθούν ακόμα και οι ίδιοι οι αντίπαλοί της. Εν τέλει, γρήγορα βυθιζόμαστε στην απόλυτη σχετικότητα μιας αλήθειας, που κρίνεται εξ ολοκλήρου από την ταυτότητα του καθενός μας, και τις πολιτικές πεποιθήσεις που εκείνη διαμορφώνει. Αδυνατούμε, έτσι, να προσεγγίσουμε το καθεαυτό γεγονός με τις συγκεκριμένες του προεκτάσεις. Να το αντιμετωπίσουμε,

δηλαδή, σαν αυτό που πραγματικά είναι. Αντίθετα, **το υποτάσσουμε πάντοτε σε γενικεύσεις, αναγωγές, ακόμα και σε συμψηφισμούς όταν το εκάστοτε συμβάν δεν μας συμφέρει ιδεολογικά**.

Συμβαίνει, επομένως, το αντίστροφο απ' ό,τι το κύμα των τελευταίων ημερών υπαινίσσεται. Δεν είναι «το κακό» που ήταν κρυμμένο στην αφάνεια, και ξεχύθηκε μέσα από τις οθόνες μας με τα βίντεο από το συμβάν. Είναι πως, στον ψηφιακό κόσμο, και ιδίως τα Μέσα Κοινωνικής Δικτύωσης, ένας πολιτισμικός πόλεμος έχει ξεσπάσει εδώ και καιρό, και ενίοτε περνάει και στον πραγματικό κόσμο.

Όσο για το «σκοτάδι» που βλέπουν κάποιοι να καλύπτει τα πάντα, εάν οι άνθρωποι παρέμεναν, όπως τις προηγούμενες δεκαετίες, με μια στοιχειώδη πολιτική και ιστορική συνείδηση, θα καταλάβαιναν πως **η σπουδή του woke να επιβάλει έναν «νέο άνθρωπο», με έναν μεσσιανισμό που θυμίζει τις ολοκληρωτικές ιδεολογίες του 20ού αιώνα, επαναφέρει στην επιφάνεια απεχθείς στάσεις και συμπεριφορές που σε μεγάλο βαθμό είχαμε καταφέρει να υπερβούμε**.

(Πηγή: ardin-rixi.gr)